

Met een goed idee

De schrijver zette een punt en zei: “Zo. Dit boek heb ik af. Nu op zoek naar een uitgever.” En hij ging op zoek naar een uitgever, maar hij vond er geen. Of, beter gezegd, hij vond er een, maar die gaf vooral geld uit, bij voorkeur het geld van de schrijver. Het laatste boek dat hij had uitgegeven dateerde van een jaar of vijf, zes, zeventien daarvoor, waarna hij zijn uitgeverij had weggegeven aan een toevallig passerende ui in blik.

De schrijver die ik eerder noemde, kantelde zijn blik en trappelde het tapijt in zijn schrijfkamer (hij had een echte schrijfkamer, kom daar maar eens om) aan flarden. Hij wierp zijn pen als een pijl in het schilderij voorstellende een ui in blik, maar het putje dat de pen maakte, liet zich met een dikke vinger wegwrijven. Nu was deze schrijver een echte schrijver (kom daar maar eens om) en gezwind was hij reeds weer gezeten aan zijn schrijftafel. Hij beschreef het geopende raam, dat op dat moment gesloten was, van zijn schrijfkamer (kom, dat weten we nu toch?). Daarmee gedaan opende hij het raam en beschreef het alsof het gesloten was, maar zijn papieren verwaaiden door de binnenwaaiende wind van het geopende raam. Het bracht hem op een idee: beschrijven hoe schrijfpapier verwaait door de wind die door een geopend raam in een schrijfkamer binnenwaait. Daar zijn schrijfpapier naar buiten was gewaaid, noteerde hij dit sublieme idee op de nagel van zijn linkerduim (een bijzonder grote nagel). Men zal zeggen: 'riskant idee. Zo'n vent heeft toch al gauw een vrouw die zijn vingernagels schoonhoudt.' Juist, volkomen juist, waarmee dit idee in het sop en afvoerputje verdween.

negen20/april/07; 29-4/2007